

[Thisted Knudsen.]

andre ændringer, og jeg er enig med det ærede medlem fru Nina Andersen i, at der er flere af disse ændringer, som vi bør se nærmere på i et udvalg. Jeg skal dog knytte et par bemærkninger til enkelte af disse ændringer.

I forslagene findes enslydende bestemmelser. I lovforslaget om ændringer i tjenestemandslovens § 1 i sidste punktum står, at der:

„Såfremt det den fraskilte hustru tillagte underholdsbidrag ifølge skilsmissevilkårene måtte være gjort tidsbegrænset, er hun kun berettiget til at oppebære enkepension i det tidsrum, i hvilket hun ville have været berettiget til underholdsbidrag.“

Denne bestemmelse følger forslaget hovedprincip: når forsørgerpligten ophører, ophører også retten til pension. Men således som bestemmelsen er formet, kan den efter min opfattelse give anledning til proforma-aftaler mellem parterne for at bevare pensionsretten for enken. Den galante ægtemand kan indgå på en ordning, hvorefter der fastsættes et underholdsbidrag, der er latterligt lille, altså forsøge af formelle grunde at sikre sin eventuelle fraskilte enke pension. Jeg tror, man skal se nærmere også på denne bestemmelse i udvalget og søge at få fastslået, at den pensionsret, der i så fald skal bevares, skal være dækket af et underholdsbidrag, der giver udtryk for en egentlig forsørgerpligt. Det fremgår ikke klart af lovbestemmelsen, at dette er tilsigtet. Jeg må formode, at det udvalg, der har behandlet denne sag, har været klar over, at det var det, man tilsigtede. Jeg vil derfor under udvalgsbehandlingen komme nærmere ind på denne bestemmelse.

Tjenestemandslovens § 68, stk. 2, 1. punktum, ønsker man affattet således:

„Hvis en enkepension er bortfaldet derved, at enken har indgået nyt ægteskab, er hun berettiget til atter at få den samme pension, når det nye ægteskab ophører enten ved dødsfald eller skilsmisse; denne regel gælder dog ikke fraskilte hustruer.“

Efter den tidligere lovgivning — det var det ærede medlem fru Nina Andersen også inde på — genopvågnede retten til pension kun i tilfælde af død, derimod ikke hvis der var tale om skilsmisse. Jeg ved vel, at der kan anføres grunde for den nyordning, som her er foreslået, men der kan efter min opfattelse også anføres vægtige grunde imod den. Det af finansministeriet nedsatte udvalg er gået meget let hen over dette.

Det synes i udvalgsbetænkningen kun at have interesse at fremføre de synspunkter, der taler for de standpunkter, man er kommet til, medens der slet ikke er fremført synspunkter, der taler for andre standpunkter. Når enken indgår et nyt ægteskab, får hun normalt en ny forsørger, og det er ganske givet, at i tilfælde af, at hendes ægteskab nr. 2 opløses, altså ved skilsmisse, og myndighederne skal fastsætte hendes underholdsbidrag, og når øvrigheden ved, at den fraskilte kvinde får ret til pension fra staten eller kommunen, eller hvad det nu måtte være, når hendes ægteskab opløses, så må det få indflydelse på det underholdsbidrag, som hendes mand kommer til at betale. I praksis vil dette efter min opfattelse kunne komme til at betyde, at man kommer til at flytte noget af den forsørgerpligt, som ifølge almindelig dansk lovgivning påhviler ægtemanden, over til det offentlige. Dette vil jeg anse for at være ganske urimeligt, og jeg forstår ikke, hvorfor det udvalg, der har været nedsat om denne sag, ikke har beskæftiget sig mere indgående med dette problem. Jeg ved vel, at det kun kan dreje sig om et begrænset antal tilfælde, men når vi skal lovgive på dette område, synes jeg, at loven skal være helt rigtig. Jeg skal derfor henstille, at man tager også dette problem op til behandling i udvalget.

Det siges i slutningen af den nævnte bestemmelse, at denne regel gælder ikke fraskilte hustruer. Det er i og for sig ikke konsekvent. Tag et eksempel! En hustru lader sig skille fra sin mand, der er tjenestemand. Det er udelukkende manden, der har skylden, der er altså tale om utilladelig opførsel fra mandens side. Hun bliver enke, og hun får pension. Hun gifter sig anden gang, og er måske lige så uheldig som første gang; hun lader sig skille, fordi manden udviser utilladelig opførsel. Hvorfor skal hun ikke have enkepension? Det ville da være lige så moralsk rigtigt. Jeg tror derfor, man skal overveje at bibeholde den ordning, som fandtes i loven af 1941: at kun i de tilfælde, hvor ægteskabet ophører som følge af død, bevares retten til enkepension, i andre tilfælde bortfalder den. Jeg forstod på det ærede medlem fru Nina Andersen, at hun i og for sig ikke var helt fremmed for den tanke, jeg her har fremsat. Det ærede medlem brugte udtrykket „large“ i forbindelse med den ændring, der her er foreslået, og jeg er fuldkommen enig med det ærede medlem i denne betragtning.

Der er et stort gode, et sjældent gode knyttet til dette lovforslag. Den højterede finansminister forsikrede os ved fremsæt-